BÍ-QUYẾT CỦA SỰ PHẤN-HƯNG

(Giô-na đoạn 1 đến 3)

GIẢNG-SƯ VÕ-NGỌC-KỶ, VIENTIANE, AI-LAO

MUỐN cho Tin-Lành về ơn cứu-rỗi được mau phổ-cập và trọng-nhiệm chung chúng ta xong trước ngày Chúa đến, thì mỗi chúng ta chẳng những phải đồng-tâm hiệp-lực, kẻ của người công, giàu lòng ái-chủng và đồng chí hi-sinh thôi đâu, nhưng cũng rất cần phải một cơn **phấn-hưng** mới mong đạt đến mục-đích tối-cao ấy được.

Hiện nay tàu **Tin-lành** đương vượt bể trầm-luân, gặp biết bao sóng ma gió quỉ xô-xát, cản-ngăn sự tiến-bộ, chẳng khác gì chiếc tàu ở đoạn 1 của sách Giô-na đương vượt bể cách êm-đềm, bỗng ầm-ầm sóng dậy, làm cho chiếc tàu gần bị đắm.

Tại sao chiếc tàu kia hòng bị đắm? Chắc chúng ta đồng-thanh trả lời rằng: «Tại có một tôi bất-trung của Chúa đã ngăn-trở sự tiến-hành của chiếc tàu kia!» Thế thì nếu chúng ta muốn cho tàu **Tin-lành** cứ tiến-thủ và được một cơn **phấn-hưng**, thì cần phải theo những bí-quyết như sau nầy.

I.—PHẢI ĂN-NĂN TỘI

Tra-xem trong bộ lịch-sử của Kinh-Thánh, chúng ta thấy từ cổ chí kim, Đức Chúa Trời chẳng khi nào vừa-giúp cho tội-nhơn, nhưng trái lại, vì một vài người phạm tội mà làm trở-ngại biết bao người trong cuộc hành-trình thiên-lộ (Dân 12 và 16; Giô-suê 7, v. v.).

Đây chúng ta thấy một gương rất rõ-rệt là Giô-na. Sau khi «Giô-na đã xuống dưới lòng tàu, nằm và ngủ mê» (1: 5), thì riêng về phần Giô-na tự tưởng đã yên thân, dành làm người trốn Chúa. Song giữa cảnh trời quang mây tạnh, chiếc tàu đương vượt biển cách êm-đềm, bỗng «có trận bão lớn; chiếc tàu hầu vỡ» (1: 4). Các thủy-thủ đều hồn kinh phách lạc, «ai nấy kêu-cầu thần của mình» (1: 5), nhưng «biển càng nổi lên nghịch cùng họ mãi» (1: 13). May thay! Trong lúc mọi người đương ở trong hiểm-tượng đáng ghê-sợ, thì có ông chủ tàu bình-tâm tĩnh-khí, nghiệm-nghị và hành-động tìm coi tai-họa nầy xuất-hiện từ đâu. Quả-nhiên, «hễ tìm thì gặp,» ông chủ tàu đã khám-phá được sức mạnh thiên-liêng ngăn-trở sự tiến-hành, ấy là **TỘI**.

Tàu **Tin-lành** đương trải bước, chẳng may nữa đường gặp trận bão to: nào là sóng kinh-tế khó-khăn tha-hồ dập-vỗ, gió phản-loạn thừa khi phiên hở đã lọt vào Giáo-Hội, lại thêm mưu quỉ-ma làm yếu-đuối một số người đã từng sống cái đời hoạt-động, mà nay đổi ra bình-tĩnh, nhưng bình-tĩnh của mồ-mả. Ấy há chẳng phải cũng vì **TỘI** xen vào, làm mất lòng kính-mến ban đầu hay sao?

Hiện-trạng của chiếc tàu **Tin-lành** chẳng khác với chiếc tàu trong đoạn nầy là mấy. Vậy, chúng ta khá mau mau rờ lòng tự hỏi: «Có phải tôi là Giô-na của tàu Hội-Thánh chăng?» Nếu phải, hãy xưng ngay các sự vi-phạm của chúng ta cho ông Chủ tàu thiêng-liêng, là Đức Thánh-Linh, hầu cho Ngài có thể làm xong công-vụ của Ngài. Nếu chúng ta giữ thái-độ hèn-nhát, yếu-ớt, bình-tĩnh, tự bảo-tồn

danh-dự cho người cũ, trốn như Giô-na «ở dưới lòng tàu» của Hội-Thánh, thì chẳng những chúng ta bại một số rất đông người vô-tội, mà chính mình cũng khó mà thoát-hiểm. «Vì người nào **giấu tội-lỗi** mình sẽ không được may-mắn; nhưng ai **xưng nó** ra và **lìa-bỏ nó** sẽ được thương-xót» (Châm-ngôn 28: 13).

Hỡi quí anh quí chị rất yêu-dấu trong Đức Chúa Jêsus-Christ! Vậy, chúng ta cứ sống trong dời cũ chăng? Không! Chúng ta phải hăng-hái hành-động, nhiệt-thành mà chống-trả với ông **TÔI**, dặng nêu cao Thập-tự làm duốc cho thế-gian, mới mong dắt-dem đồng-bào thoát vòng hắc-ám. «Nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu-nguyện, nài-xin, và sự tạ-ơn mà trình các sự cầu-xin của mình cho Đức Chúa Trời» (Phi-líp 4: 6).

Chẳng những mỗi chúng ta phải thực-hành bí-quyết thứ nhứt như Giô-na, tức là khóc-lóc, kêu-cầu, thống-hối (Giô-na 2:) thôi dâu, mà còn cần:

II.—PHẢI VÂNG LỜI CHÚA DẠY

Sở-dĩ Giô-na gặp phải tai-nạn lớn-lao, hầu mất sự sống mình là vì ông *trốn Chúa*. Trốn Chúa! Hai tiếng nầy có thể làm cho chúng ta rùng mình rởn ốc; vì nó mà tàu **Tin-Lành** hòng bị đắm. Nếu xét ra thì biết bao là tín-đồ của Chúa dương tìm nơi ẩn-dật chẳng khác gì Giô-na là mấy. Vì Chúa bảo: «Nhưng khi Đức Thánh-Linh giáng trên các ngươi, thì các ngươi sẽ nhận lấy quyền-phép, và làm chứng về Ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất» (Sử 1: 8). Và: «Hãy nghe lời từ miệng Ta và thay Ta răn-bảo trước cho chúng nó... Nếu ngươi không răn-bảo dể cho kẻ dữ xây-bỏ đường-lối xấu của nó, thì... Ta sẽ đòi máu nó nơi tay ngươi» (Ê-xê 33: 7, 8). Chúng ta đã vâng lời Chúa chưa? Tội không vâng lời đã kết-quả bằng sự ủ-rũ, khóc-than, khổ-nạn và sự chết. Song nhờ sự ăn-năn và vâng lời mà thảm-cảnh đã đổi thành lạc-cảnh. Kìa như nước Cao-ly (xin xem sách: «Sự phấn-hưng đạo Chúa tại nước Cao-ly»), Hội-Thánh của Chúa cũng vẫn yên-lặng trong những giấc mơ-màng như Hội-Thánh hiện-thời ở Đông-Pháp. Nhưng các năm đầu-tiên của thế-kỷ thứ hai mươi nầy, Hội-Thánh Cao-ly sực tỉnh giấc ngủ êm-đềm, đổi ra cảnh lộng-lẫy như một cơn động đất thiêng-liêng; ấy cũng chỉ nhờ có mấy người hiệp chung cầu-nguyện cho đến lúc Chúa ban sự **phấn-hưng** cho Hội-Thánh. Nếu hôm nay toàn-thể **Hội Tin-Lành** Đông-Pháp tranh nhau trừ **tội** và cổ-động sự kiêng-ăn cầu-nguyện, thì dầu Sa-tan dùng hết quyền-lực mà lấp cửa Trời cũng không nổi, và chắc-chắn **Mặt Trời Công-bình** sẽ rọi ánh sáng của sự **phấn-hưng** cho khắp nơi.

Sự vâng lời là một bí-quyết của sự thành-công, là mãnh-lực lạ-thường để thắng Sa-tan thù-nghịch. Giô-na nhờ sự vâng lời mà thoát khỏi sự chết, mà còn cứu được hơn mười hai vạn người ở thành Ni-ni-ve (3: 6-8; 4: 11).

Chúng ta thì sao? Kìa! hơn hai mươi triệu lân-cận, tức là người mới ở xứ Giê-ru-sa-lem, Giu-đê và Sa-ma-ri, mà chúng ta đã trả nợ ải-chủng chưa? Vậy, hãy mau mau đem **đuốc chơn-lý** của **Tin-Lành** mà dắt-dem đồng-bào ra khỏi bể mê-tín đến chốn quang-minh của vũ-trụ. Chúng ta đã học-biết giá thật của loài người như lời Đức Chúa Jêsus phán: «Người nào nếu được cả thiên-hạ mà mất linh-hồn mình, thì có ích gì? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh-hồn mình lại?» (Ma 16: 26), giá-trị của vũ-trụ còn kém, chưa có thể đổi được linh-hồn, mà sao chúng ta quá chăm về **đời** đến nỗi quên hẳn một vài giờ đi kiếm linh-lương cho linh-hồn? Chính mình còn đói, mong gì giúp kẻ khốn-cùng; mình còn ở trong tối, mong gì đem người đến sự sáng.

Hỡi quí anh quí chị yêu-dấu, hãy tự lo cho mình dầy-dủ, và sớm vâng lời

Chơn-Chúa, yêu kẻ lân-cận như mình, thì đó là sự **phấn-hưng** đã đến vậy. Muốn cho cả cõi Đông-Pháp được một cơn **phấn-hưng** như nước Cao-ly, thì mỗi chúng ta phải nhận thấy bổn-vụ và nhờ sức toàn-năng của Thánh-Linh sự sống, thì chúng ta có thể nói: «Sự **phấn-hưng** đã khởi từ tôi.» Nhưng phải bước thêm một bước thứ ba, là:

III.—PHẢI DÂNG MÌNH CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Dâng mình cho Chúa là sự cần-yếu của mỗi tín-đồ, vì chính Đức Chúa Jêsus-Christ là Đấng ở nơi vinh-hiển vô-thượng đã dành hạ-thế làm-phàm, dâng thân vàng-ngọc thay cho ta, là **tội-nhơn** trước mặt Đức Chúa Trời, chịu hình cách rất dê-hèn để cứu chúng ta ra khỏi tội. Vậy xin hỏi: «Đối với ơn tày bể kia, chúng ta suy-nghĩ thể nào? Than ôi! Biết bao tín-đồ ở cõi Đông-Pháp nầy ngăn-trở sự **phấn-hưng** của Hội-Thánh, vì tự sống cho chính mình, còn làm tôi của **tội-lỗi**, hành-vi cử-chỉ phản-đối với Chúa Jêsus, lắm người phạm những tội rất ghê-gớm mà còn viện thế tự bầu-chữa, hết sức bảo-tồn danh-dự cho ông TÔI, khoe mình, tự-tín, tự-cao, vị-kỷ, hằng dập tắt tiếng phán của Đức Thánh-Linh, tự mình chấp-chứa lấy cơn giận ngày sau, đành làm con của sự thạnh-nộ.

Hỡi quí anh chị! Xin hãy mau mau quì gối, khóc-lóc, ăn-năn, dâng trọn đời sống hèn-mọn, ngắn-ngủi cho Đấng Chơn-Thần vinh-hiển có một không hai. Vì Đức Thánh-Linh có phán rằng: «Chớ nộp chi-thể mình cho tội-lỗi như là đồ dùng gian-ác, nhưng hãy phó chính mình anh em cho Đức Chúa Trời, dường như đã chết mà nay trở nên sống, và dâng chi-thể mình cho Đức Chúa Trời như là đồ dùng về sự công-bình. Vì tội-lỗi không cai-trị trên anh em đâu; bởi anh em chẳng thuộc dưới luật-pháp, mà thuộc dưới ân-điển» (Rô-ma 6: 13, 14). Đó là ý-nghĩa của sự dâng mình cho Đức Chúa Trời. Không cứ các ông Mục-sư, Truyền-đạo mới là người hi-sinh vì Chúa, biết đâu trong các ông ấy cũng có người đương sống trong bầu không-khí bình-tĩnh, mưu hạnh-phúc cho gia-đình, tìm sự yên-vui trong bông-trái của xác-thịt. Vì cớ ấy nên Đức Chúa Trời mới chỉ cho chúng ta một đích tối-cao là: «Nhìn-xem Đức Chúa Jêsus, là cội-rễ và cuối-cùng của đức-tin» (Hê 12: 2), chớ chẳng bảo ta phải ngó người mà tiến bước.

Vậy, mỗi chúng ta hãy cố đạt đến lý-tưởng của **Tin-Lành**, và đồng sống một đời hăng-hái, nhiệt-thành, phải có tình-tình cao-thượng, những chí-hướng kiên-quyết và yêu-thương, nhường-nhịn, ấy tức là cố-gắng cho đạt đến sự nên thành, yêu người nhưng ghét tội của người, và đạt đến bực thành-nhơn trong Chúa.

Ký-giả cũng là người đương học-tập trải bước trên đường thập-tự, chớ không như hạng năng-thuyết bất-năng-hành, và cũng đương cầu thay cho toàn-thể tín-đồ ở bán-đảo Đông-dương được giác-ngộ, cùng nhau reo giọng khải-hoàn, kéo cờ **phấn-hưng** đạo Chúa như nước Cao-ly. Nhưng trước cảnh-trạng lặng-lẽ như đêm khuya, một mình với sức yếu tài hèn khó mà đạt đến nguyện-vọng. Vậy, cố xin quí anh quí chị đồng-tâm hiệp-lực giúp sức khẩn-cầu cùng Chúa thiên-thượng, thì chắc-chắn bầu không-khí của sự **phấn-hưng** sẽ chẳng khó cho Đấng Toàn-năng có một.

Quí anh chị đồng-tâm yêu Chúa suy-nghĩ thể nào?

CÔNG-DỤNG CỦA ĐỨC-TIN

ĐỨC-TIN không phải cốt để giữ linh-hồn chúng ta trên «giường chết» mà thôi, nhưng chính là để dắt-dẫn chúng ta một cách bình-an trên cả bước đường đời, và để tỏ cho chúng ta biết rằng quyền-phép của Đức Chúa Trời vẫn ở bên cạnh mà sẵn-sàng cứu-giúp mình.—*C. E. Macartney.*